

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El vell de granit

Vaig conèixer a Nakens en 1913, si no recordo malament.

Era llavors ja tan vell, tan blanc, que semblava de neu, que semblava de marbre.

El cap, la barba se li havien glaçat, però no el cor ni l'esguard, ni la paraula curulla d'idees, de flama i d'espurnes.

Encara, per això, que servés la vivacitat dels moviments, les seves línies eren d'estàtua i hom el veia una mica en els núvols, vague i imprecís com un somni, blanc com si estigués embolcallat en la puresa de la seva consciència.

Menys rígid i fred que Pi i Margall, tenia de comú amb el patriarca del federalisme la noble figura d'apòstol, el tendre somriure de sant.

S'estatjava Nakens a Madrid, al número cinquanta dos del carrer d'Albert Aguilera.

El seu humil entresol davant de la immensa residència dels jesuïtes, feia pensar en David davant de Goliat.

Nakens, sense haver fet vot de pobresa, vivia amb més austeritat que els seus veïns.

Els fills d'Ignasi disposaven d'un palau; el vell anticlerical s'arracera en una barraca, en un portal de Bethlem inhòspit.

Una nit vàrem sopar junts.

El lloc escollit per a l'àpat fou una taverna amb pretensions de restaurant.

L'airet del Guadarrama esmolava les dents i tothom menjava rostit i bevia Valdepenyes a dojo.

Nosaltres fèiem bona feina també. Ni l'un ni l'altre disimulàvem l'apetit que ens punxava a l'estómac, la gana que ens arborava.

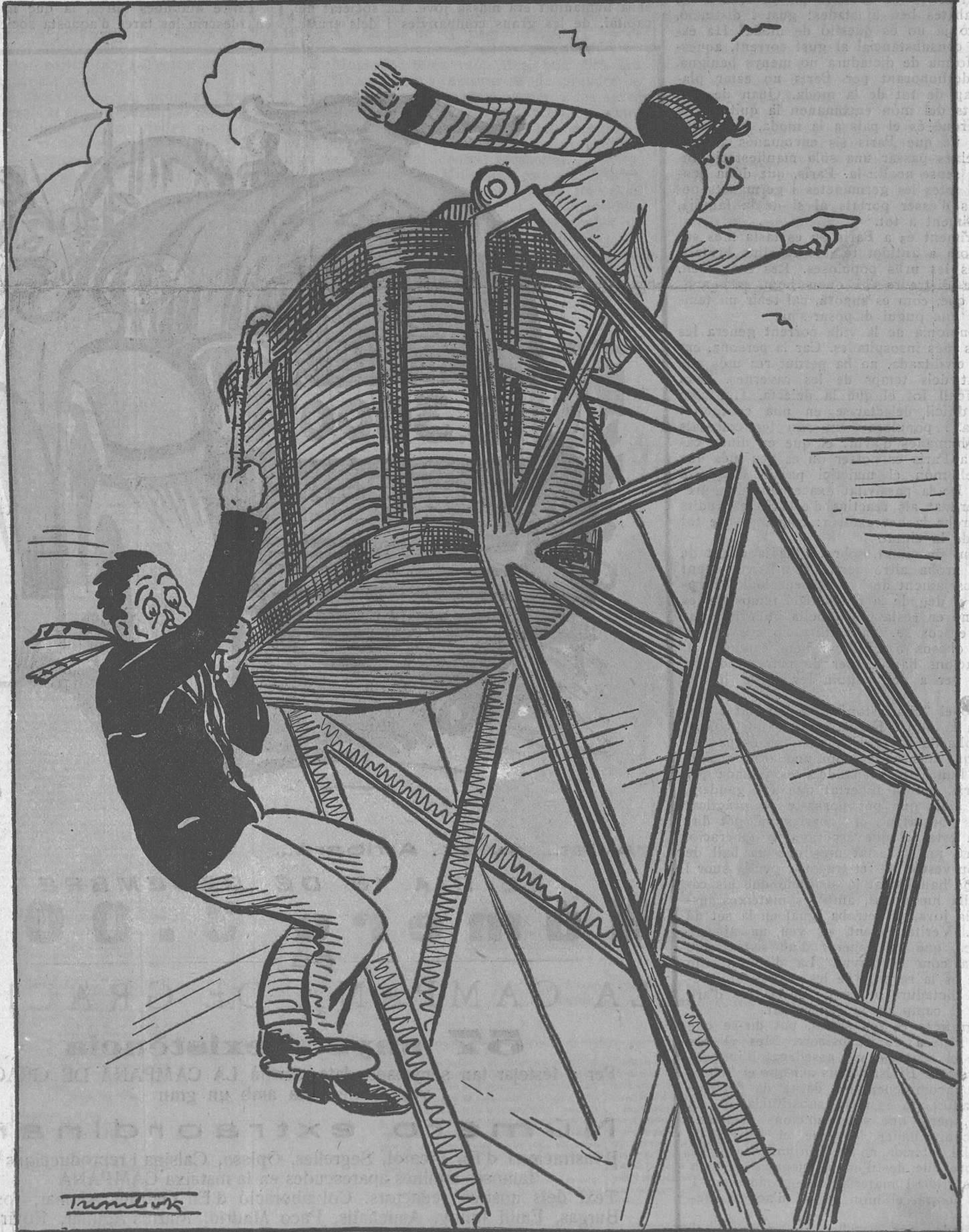
Nakens enfilava xistos, contava anécdotes, descapdellava records.

Jo reia només, i celebrava els seus acudits, m'abeurava en la font inestroncable del seu humor.

—Mestre—li vaig dir jo als postres—, m'agradeu perquè no féu de dòmine, perquè no sou gens seriós, perquè no sueu ciència, perquè no m'aclapareu amb la vostra superioritat, que jo de bon grat reconec perquè no me la feu sentir i contra la que m'aixecaria irat si me la volguéssiu imposar com un jou.

—Benaventurat—em va respondre—tu, que saps riure, que no saps respectar quasi ni ço que és més respectable. Benaventurats els joves que estimen la vida, que no són transcendentalistes ni anomenen davant del plat a Plató i a Aristóteles. L'erudició té les seves aplicacions com l'electricitat, i les cites a un jove per molt republicà i avençat que sigui, l'escauen millor amb dones guapes.

ANGEL SAMBLANCAT

L'ATALAIA DEL TIBIDABO

La dona distreta, al seu marit: —Noi, mai ho hauria dit que s'hi anés tan bé en aquest trasti!

El Vaticà i Mussolini

Quina és l'actitud del pontificat davant la dictadura de Mussolini?

Doctrinalment considerada la qüestió, sembla que ha d'ésser de simpatia.

L'Església ha declarat per mitjà dels seus òrgans autoritzats que hi ha d'haver un Déu al cel i un rei a la terra.

Per altra banda els fets al respecte són prou eloqüents.

Varis cardenals—Merry del Val, Vanutelli, etc.—han demostrat una tendresa especial pel feixisme.

El mateix vicari de Crist felicitava, fa poc, a Mussolini per haver resultat il·lès, per haver sortit sense cap esgarrinxada a la pell de l'atemptat de Bolònia.

Tanmateix els que coneixen les interioritats dels alts cercles catòlics asseguren que el Sant Pare no està d'acord ni amb la ideologia ni amb els procediments del feixisme.

Alleguen per a sostenir això que Pius XI expressà el seu condol i envià la benedicció a la dona d'en Matteotti i que el mateix ha fet, darrerament, amb la mare d'Anteo Zamboni.

Això, diuen els comentaristes d'aquests gests, podrà haver estat fet per pura fórmula.

Però el cert és que aquests gests són reveladors.

El felicitar a Mussolini és obligat i quasi obligatori avui a Italia.

El dirigir-se a les mares dels assassinats pel feixisme ja no és de protocol, ni pot portar-li al pontífex més que disgustos.

Es, doncs, el Vaticà antifeixista? No ho afirmem. No ho sabem. Del que estem segurs és de què, si visqués, ho seria Jesucrist.

CRONICA DE PARIS

La dictadura de Terpsicore

En totes les grans capitals hi ha sempre una dictadura perenne: la moda. I d'entre totes les capitals, on la moda fa més víctimes, satisfetes, naturalment, és París la que dona el més gran coeficient.

La moda fa que, ací, les noies tinguin una sèrie correlativa de durícies als peus, afer de portar sabates ben ajustades: gust i distinció. Però això ja no és qüestió de moda! Ha esdevingut consubstancial al gust corrent, aquesta altra forma de dictadura no menys benigna.

Fóra deshonrant per París no estar plaçat al cap de tot de la moda. Quan de tots els indrets del món encomanen la quixalla a París, perquè és el país a la moda, no escauria gaire bé que París els encomanés a fora, o que deixés passar una sola manifestació innovadora sense acollir-la. París, que dona acolliment a totes les germanetes i germanets petits abans d'ésser portats al si de la família, deu acolliment a tot.

L'avorriment és a París on es tasta més sovint. I com a antidot té uns reactius brutals, com totes les urbs populoses. Res més fàcil, però, que distreure-s'hi quan hom està avorrit. Ara que, com es suposa, cal tenir un temperament que pugui disposar-s'hi.

La monotonia de la vida corrent genera les revolucions més insospitades. Car la persona, encara que civilitzada, no ha perdut res més que la nuditat dels temps de les cavernes. Com llavors, acull tot el que la delecta. I... com n'és de difícil delectar-se en una comunitat tan densa i populosa com són les colossals cavernes humanes d'avui: el que en diuen capitals! I a París és potser on es veu més que enlloc del món el malefeci passiu d'aquesta alcaide. De la passivitat exacerbant d'un treball tayloritzat als reactius d'esbarjo expandits avui, es troba la neurastènia: companya de tot habitant de la ciutat.

I la gent de ciutat, sobretot de la ciutat de París, no troba altre derivatiu a l'avorriment que el sacsejament de l'arbre genealògic. Terpsicore és el déu de la moda. Del temps de les cavernes no en resta pas aquella integritat que ressentia el cos sa. La civilització ens ha fet raquítics, obesos o sifilitics: hem evolucionat. Les sensacions han d'ésser de marca, com el xampany, per a què puguin fer vibrar les fibres.

Per això el "charleston" s'ha imposat a tot-hom, com la pluja. Era la reacció que convenia al públic de París. Car París no és pas altra cosa que una ciutat com una altra qualsevol. La "llum" que espandeix és donada per una minoria, per la llibertat que s'hi gaudeix, pel lliure albir que pot posar-se en pràctica!

I només constatant, el "charleston" pot dir-se que ha estat el que esperava la generació. Per dissort, no ha estat més que un ball de moda. Prou vestits ha fet traspasar per la suor i prou cossos han trobat la sensació que els calia. La vella humanitat, amb els mateixos instints que la jova, es retroba igual en la set de delectança. Veritablement, es veu un xic en decliu. Mes, què cal esperar d'un sistema de convivència com el d'avui? La dictadura de Terpsicore és la revenja de les necessitats ple-gades a la dictadura industrial de la vida d'ara florint en el camp de la sensualitat.

Per a graficar el cos social, pot dir-se que vivim en l'època de Terpsicore. Mes el cos social, que el reforma, viu assedegat d'innovacions, sobretot a París. I veus ací que el "charleston", la incommensurable dansa de l'epilepsisme venjador, ara es troba substituïda. No es cregui pas, però, que són audicions comentades de Schopenhauer les que el substitueixen. L'esplai interior no és conjumina pas bé amb la febre de treball material que produeixen. I en l'època nostra, el món crema d'aquesta febre!

Es la moda, encara ella, que foragita el "charleston" per a introduir el "black-bottom". Sempre, sempre Terpsicore. La dansa del cas ve d'Amèrica: exotisme. Mes a París serà un sedatiu. La fatigada llatinitat de la raça d'Occident trobava exagerat el "charleston". Si

s'hagués estat en temps de guerra, s'hauria dit que un belligerant l'havia inventada per acabar les forces de la joventut de l'altre. La nova dansa, per contra, és més finament cadescen-ta. La sensació serà més suau. Un científicista diria: la llei de l'evolució. No. La llei de la moda. I la moda és la civilitat acefàlica, el temps d'ara.

El no saber ballar avui dia, és, a París, fer-se donament del propi cos. En Dionysios no havia previst aquesta simplicitat graciosa. La seva humanitat era massa jove. La societat del capital, de les grans companyies i dels trusts,

reclama la dansa: és una necessitat superior. Abans es batallava pel dret públic. Ara, ben aviat, es batallarà per la dansa. Ací a París hi ha més professors de dansa que advocats.

I davant d'això, digueu-me, què és el bolxevisme, el feixisme i l'anarquisme?

ANTONI PENA.

Paris.

La nova Augusta

Feia temps que anàvem al darrera de veure la gran ciutat, i ho aconseguirem la nit de l'estrena de l'obra d'en Samblancat, "La revolució al meu barri".

En Benavente ens diu per mitjà d'un dels seus personatges guinyolescs, que en tota ciutat hi han dues ciutats: la dels que hi arriben amb diners i la dels que, mancats d'ells, es venen. La ciutat de Picardia—que és la d'en Benavente—és un retrat del que són les actuals ciutats, on els diners fan bellugar a tot-hom, i on els vius que solament sàpiguen aparentar tenir-ne, viuen bé, respectats i ben servits.

Es—ja ho he dit—el que és la ciutat actual. La d'en Samblancat ens agrada més perquè ell, amb un terratrèmol ensorra per sempre més a la d'en Benavente i fa sorgir la nova: l'Augusta, tan somniada i volguda per nosaltres. Aquella on els diners no tenen valor, on la única divisió que hi ha és la ciutat dels que hi van amb ganes de treballar i la dels que hi van amb sense. Aquests no hi tenen la vida, ni els que tenen per únic títol ésser rics, tampoc la tindrien.

Escolteu, sinó, el que el forner diu al banquer:

"Ens heu pres tots els diners, i ara ja hi estem fets a viure'n sense. Jo pasto i faig pa pel sastre, fuster, etc., i utilitzo els seus serveis quan els necessito."

Igual diria el paleta, el pagès, el ferrer i cada u dels habitants de la nova Augusta.

Entre ambdues obres, la que magistralment ens descriu les tares d'aquesta societat i la que

farsejant ens diu el que té d'ésser, prefereixo aquesta última.

Solament em manca, per acabar, dir-li a en Samblancat:

Si el meu vot, si la meua opinió mereix ésser escoltada, continueu per aquest camí, que, si així ho feu, la revolució que ara heu fet al barri, la fareu, sens dubte, al teatre, primer, i al món, després.

JOSEF ROCHE.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

LA DEMOCRACIA AL TEATRE

Homenatge ben merescut

Aquesta nit, a l'Apolo, li fan un homenatge a Maria Vila.

Ens hi adherim coralment. Maria Vila ha donat un relleu incomparable, ha comunicat una vida meravellosa al personatge, que representa en "La dona verge".

Maria Vila ha fet per l'enaltiment del teatre català tant com el millor autor; ha fet per la redempció de la dona caiguda més que cent legisladors i mil sociòlegs.

Per la força incontrastable del seu art la genial actriu de l'Apolo ens ha fet capir, sentir el que hi ha de més trist i dolorós en l'enviliment de les dones públiques, el que hi ha de fatalitat, de responsabilitat social en aquesta vergonya del nostre temps, de tots els temps.

Per això, per l'interpretació insuperable que fa d'un paper difícil, per la passió i la intel·ligència extraordinària que esmersa en el seu treball, per l'emoció puríssima de què ha sabut amarar la nostra ànima no podem faltar aquesta nit a l'Apolo.

Qüestió de camises

Això de les dictadures em té mig esparverat perquè veig que cada dia en van surtint a grapats.

No parlo pas de la nostra: car, segons els castellans, la corda no pot mentar-se mai a casa del penjat.

Parlo sí, per les de Grècia d'Itàlia i de Portugal, sobretot de la segona per la feina que ens darà, doncs es veu que en Mussolini com el Kaiser fa alguns anys, somnia en fer un imperi com cap se n'hagi fundat, que faci posar a rotllo a tots els demés Estats

d'aquesta Europa xaruga i plena de mals de cap. Oh, ditxós imperialisme, quanta de sang no ha costat!

però, res, és una cosa que no podem evitar

puix molts homes duen dintre una aspiració tan gran que es farien d'ésser fàcil

amos de tot ço creat.

A mi, us sóc franc, m'enconstipa tot ço que és dictatorial, tant, que fins nerviós em posa el veure escriure al dictat,

amb aquella paciència i resignació del cas, encara que aquell que dicta dicti només disbarats.

Tornant, doncs, a ço d'Itàlia, que ben vist i ben mirat, és tota una dictadura sencera, dels peus al cap;

dic que segueix fent-me ametlla l'actitud que va adoptar l'impertèrrit Mussolini, cap de l'Estat italià

car sembla que altra vegada vulgui encendre l'odiós flam de la guerra dintre Europa, amb sa ambició colossal

i sos anhels de conquesta encara que mig amagats, amb els quals exalta al poble, cosa fàcil de lograr,

car el poble ha estat sempre i a tota època, un noi gran. Ell és el generalíssim dels combatents exaltats,

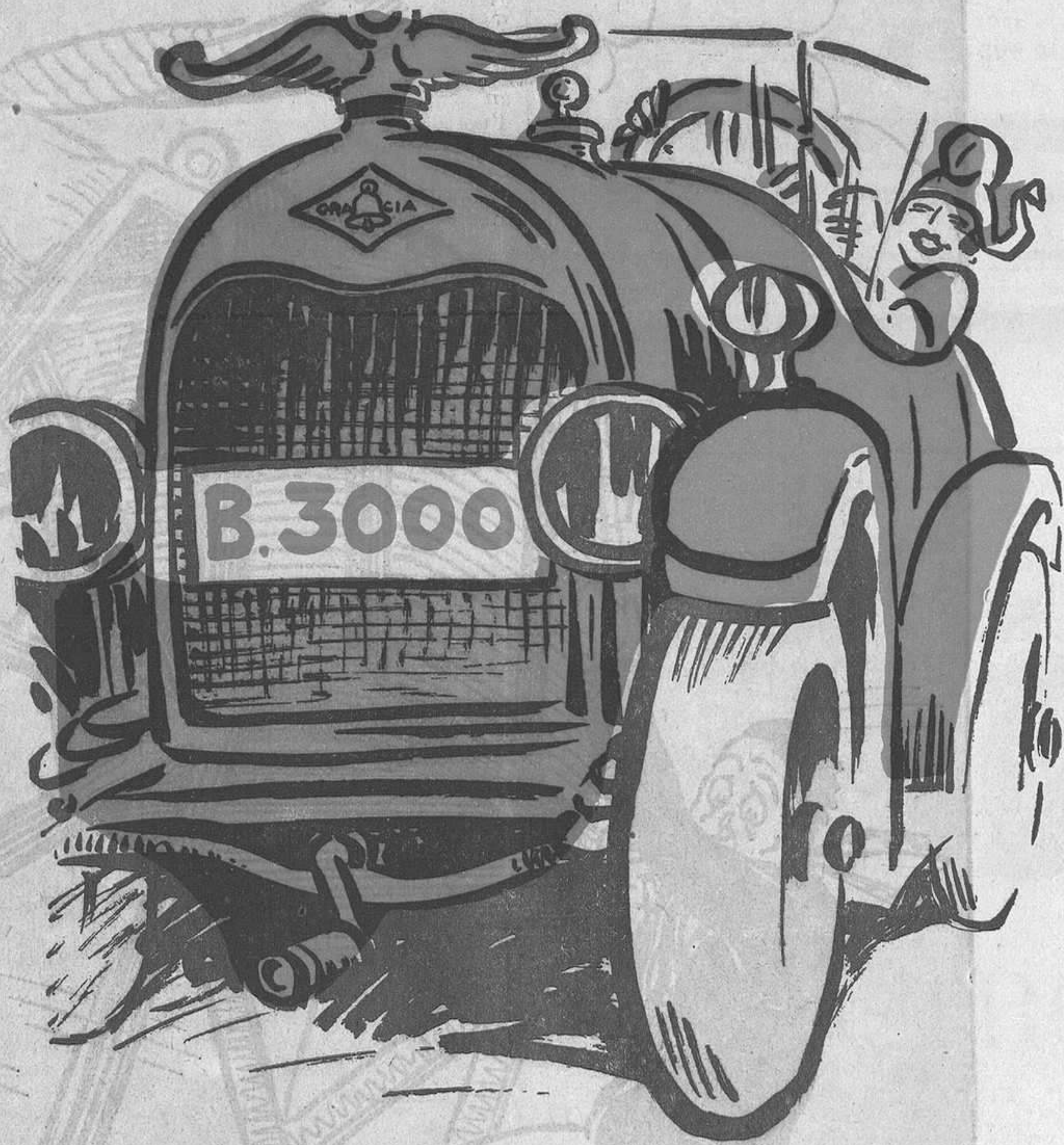
rei de les camises negres que sempre estan a matar amb les vermelles, que foren símbol de la llibertat.

Així, del jorn que les camises comencin a barallar-se, que l'aferrissada lluita per l'Europa s'extendrà, si abans el gran Mussolini amb un gest d'autoritat,

no les porta unes i altres a moure un xibarrí gran més enllà de les fronteres, com sembla té rumiat.

Arribarà a casa nostra la palestra colossal de les camises? Ho dubto perquè ja està demostrat que els espanyols, amb la colla d'impostos que estan pagant no poden dur ni camisa per nostra tranquil·litat.

FLOK.

Aviat... Aviat... Arribarà...

EL DIA 18 DE DESEMBRE

Número 3.000

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

57 anys d'existència

Per a festejar tan senyalada data, sortirà LA CAMPANA DE GRACIA vestida de festa amb un gran

Número extraordinari

Il·lustracions d'En Picarol, Segrelles, Opisso, Calsina i reproduccions de famoses làmines aparescudes en la mateixa CAMPANA

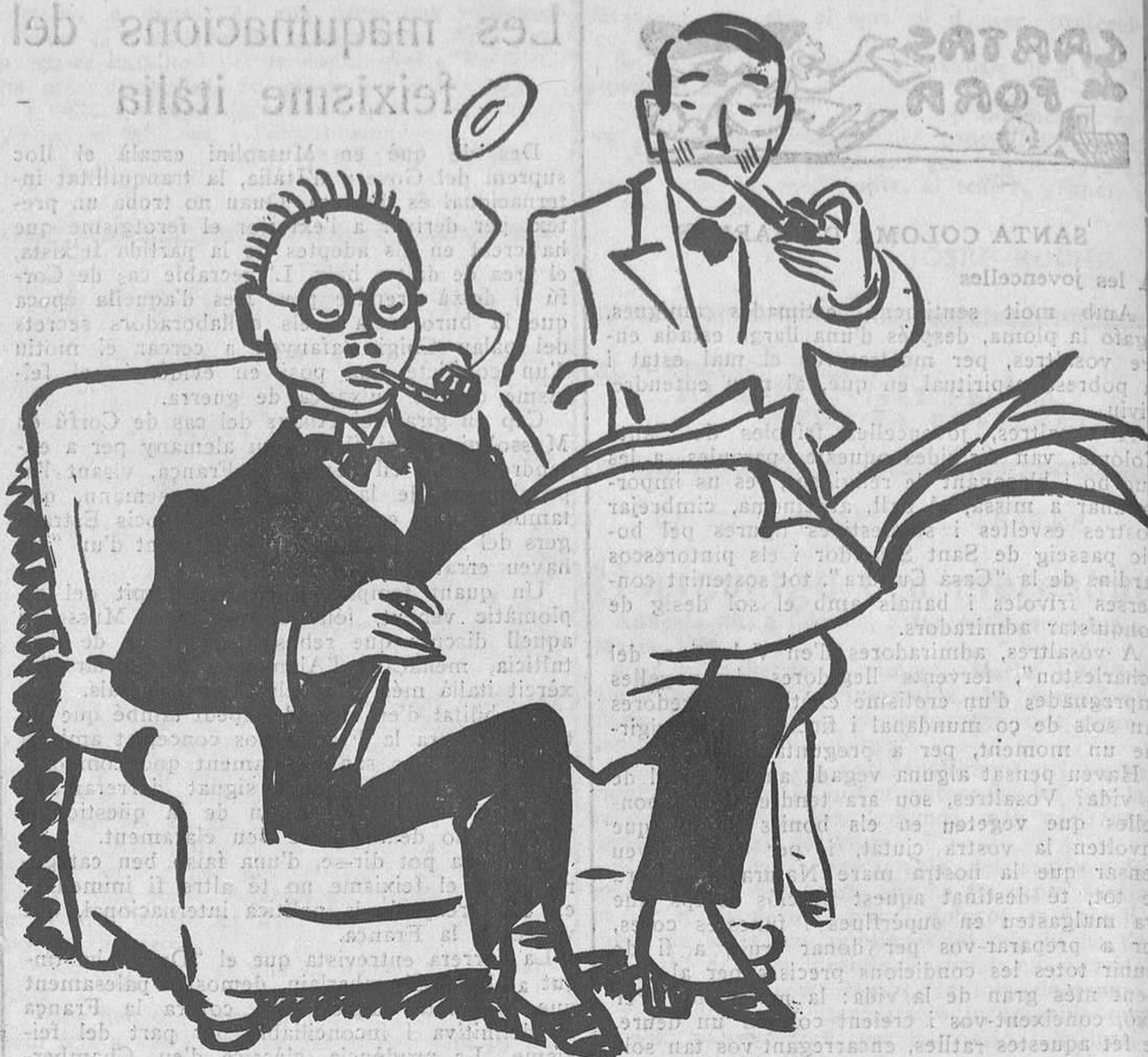
Text dels nostres redactors. Col·laboració d'En Gabriel Alomar, Josep Burgas, Emili Junoy, Amichatis, Paco Madrid, Marius Aguilar, Rovira i Virgili, Angel Pestaña, Pere Corominas, etc., etc.

16 planes, algunes d'elles a varies tintes

PAGANT ELS MALS D'ALTRI

-I a què ve aquesta puja?
-Ai, senyora! Es coneix que no llegeix els diaris vostè!
Que no ho sap que a Anglaterra hi ha vaga de carboners?

EL PENSAMENT DELS RICS

I què en faré dels meus diners si, com diuen, s'acaba el món un dia d'aquests?

L'altre dia un home va saltar al parc amb intenció d'endur-se'n unes quantes gallines.
Deuria tenir gana.
Es disculpable la seva acció.
No hi ha treball, i hi ha gana.

Per nosaltres ja es pot morir. La civilització no hi perdrà gran cosa.

Bernard Shaw, el gran humorista anglès, ha refusat les sis o set mil lliures del premi Nobel, allegant que les seves obres ja li donen prou per viure.
Això, l'actitud de Bernard Shaw, ens sembla una ximpleria per a cridar sobre si l'atenció.

Essent oom és socialista, podia quedar-se els diners i donar-los als pobres, que m'hi han molts a Londres!

Sembla que els russos han ofert la seva ajuda a Turquia.
I sembla que Turquia està disposada a castigar a la Itàlia reaccionària del "duce".
Molt bé! Ja era hora!

A Andalusia un sacerdot ha denunciat a un pobre que, impel·lit per la misèria, se n'endugué uns objectes de l'església.

L'altre dia a un guàrdia li robaren la pistola.
Ja et dic jo!

Imprenta, La Campana i L'Esquella, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

senyor Felip, arrossegat per son company, copius avergonyit i casi piorat
-Ola, ola! ja t'hem aquí! crida toibom. Vin-gu, aquí!
Vamos, vamos, dignu alguna de las serras!
-Que vegades s'ha sentit lo mateix, pobre senyor!
-Digu, digu algunat.
-Peroque volen que 'is digu! esclama, al ultim apartat.
-Ja! ja! ja!
-No enten lo xiste? diu un a un altre que no ha rigut
Diu, agneta m' esperan porque digu algu doncs ara 'is el-xiré ab aquesta!
-Ja! ja! ja!
Aquestes rialles no mes soo d' uns quants: los demés tols queulan pensant.
-Si que ha tingut poca gracia!
Un altre dia s' està un, parlat ab un grup, al miy de la Rambla i veu venir lo senyor Felip.
-Aja! diu i ne 'la que 'l'rodejan, ja riurem Preparatise a escoltar Per servirio, Don Felipa, li crida volgent es-clarito ab lo seu xiste.
-Entigué bó senyor Benet, diu lo senyor Felip, pas-sant de l'arx i casi sense mirar an el que 'l' saludu, per-que no fa assí alatur, per fermi dir alguna
L' altre 's queda aprantose las ancas, porque vegini! li ha dit senyor Benet, y ell se diu Joseph Antoni Los demés del grupo tols se quedan dient: Y aixó es alió tan gracios?
Está clar, después ho esplican a la gent de sanderi y toibom dia lo mateix: 'Ema! que fa riure! ' -Que me 'n diu el senyor Felip? -'Cai es un bestia! se peasa ser molt gracios. y 'm fa un fassicli!
Y velabi aquí que lo pobre senyor Felip, sense volguer tenir gots de gracia, té de ser gracios pels uss; y sense ten-ir cap culpa de que aqueta uns signu uns tazocas, es tingut per un pallaso y un poca solta per la gent de sá criteri.
Per aixó 's deya al comenar:
-Ay pobre senyor Felip!

EPIGRAMAS
Después de haberli amputat tols dos peses a donya Aurora, troba gent per la ciutat que li diu ab gravetat, als peses de vosté, senyora!
L' Invalú.
-Tres metjes de dia y nit cuidaren a D. Ramon; y va estar molt ben assistit; pero al últim n' ha surtit.
-N' ha surtit? -Si d' aqueix moo.
En mit homes
-Ab que t'escalas lo lit, quant lo fret es massa cru?
-Pag Ucari 'l meu marit un hora avans, cada di.
-Yo ab un burro.
-Tot es hu
PAU BONTYALS.
-Diablen que aquell tenor ha donat el do de pit?
-No pot ser, home, al menos ara no 's coneix pas
-Per so mateix, si l' ha donat com vol que 'l tingui?
Escollit, que va a la bogada aquesta indiaña?
-Anarhi, prou, pero tororne ja es mes pelat.
Un pare molt estalviador, dignu al seu fill, que ataba a é curar a Madrid: Noy, estalvia tant com puguis; menja arroglat, pero barato.
Lo xicot, se 'n va aná a Madrid, y lo primer que fa, pregunta: -Quant val un bou?
-Setanta é vuitanta duros.
-Y una perdut?
-Sis rals.
-Donchs vinguin perduts caps dia.
-Que ha perdut la perruca, D. Ramon?
-Loque ha perdut son los cabells.
Un senyor explicaba la geografia a ne 'l seu fill, y l' hi deya:
-Veus, fill meu! Ara qu' é qui 's fa de nit, a Améri-ca 's fa de dia.
-Donchs, quant nosaltres nos en anem al lit, los ameri-canos debuen llevarse?
-Si, fill meu.
-Yalant va dir lo noy, -no tingui por que jo 'm casi ab cap americana.
Un dia qu' un matrimoni anglés tenia renyons, la dona va dir a son marit:
-Lo dia que t' moria, te juro qu' haig de ballar sobre la leva sepulcral!
Poch després lo marit se va morir y va deixar manat que tressen al mar lo seu cadaver.
SÍMILS
-En que se semblan los dipnats als cómichs?
-En que representan.
-En que se sembla 'l fum de cigarro a las carlas?
-En que 'n envian

Charada: Ajusta primera y tersa, y als matos farás marxar...
Solució de la charada anterior: XOCOLATE

Charada: Ajusta primera y tersa, y als matos farás marxar...
Solució del geroglífich anterior: Dos y dos y dos y dos y dos, deu.

ANUNCI. LO XANQUET. ALMANACH PER 1866. L' LUSTRAT PER T PADRO

ADMINISTRACIO I REDACCIO
Carrer Ample 2º
PUNTS DE SUSCRIPCIO
LIBRERIA ESPANTOLA
I LOPEZ EDITOR
Carrer Lloer 9º y Ronda al Mat. 10
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO.
BARCELONA.
Al mes...
FORA DE BARCELONA.
Trimestre...
SURTIRÁ UN COP. CADA SEMANA.
LA SUSCRIPCIO COMENÇA SEMPRE

UN TROS DE PAPER.

HI HA UN ENTERRO
La servia li ha deixat nada menos que tres lliuras per una sola vegada.
-Molt ben fet 'un servey ho ab res es prou pagat
-Y lo difunt que era un excellent subjecte sens voler ofendre als parents
-Y se diu de que ha mort?
-De que vol que sia?... respon una senyora molt tra-legada que ix de la casa del difunt, los metjes. Los met-jes que lo han precipitat... Ell tenia vida per cent anys. Pero com no li han entés la malaltia
A tot aixó, lo cos ha sigut introduit en la Iglesia y com-en-sen los ofici divins
En la secció de 'lo homens, un amic de la casa diu a 'l senyor del costat.
-Pere home, qu' ho habia de dir?
-No me 'n parti que he veus y me sembla impossi-ble.
Figuris vosté que no fo un mag lo vaig véure un dia de en-cant, tan sa y guapo com vosté y jo
-Y a mi qu' m dirá? Calcui que quant va comenar la guerra sortirem tots dos ab la columna de lo general Lau-der
-Com vol que no me hagi deixat de poder?
-Com que ell habia servit?
-Li diré. Nosaltres forem dels movillats y nos forem corren mon ab la flota a la espanya. Precissament en uno de estas expedicions conegué lo difunt a la que després fou la sua dona
-A la viuda?
-Si senyor en aquell temps tenia taula de torrat a la firsa de l'udovilla y per senyas que alguns mal dients supo-saban si tenia ó no tenia ab un mestre que se 'n aná ab la primera carlinalla
A tot aixó, diu lo celebrant desde lo altar.
-Responet un pace
Y continou los assistens a lo funeral
-Home May ho haguera dit
-Si senyor, Juro com ella, tenia algun quartet arre-plegat y veti (Deu lo hagi perdonat) era un poch tanja Y a-mos, va esser una cosa criticada de tot lo esclerit

Me servia li ha deixat nada menos que tres lliuras per una sola vegada.
-Molt ben fet 'un servey ho ab res es prou pagat
-Y lo difunt que era un excellent subjecte sens voler ofendre als parents
-Y se diu de que ha mort?
-De que vol que sia?... respon una senyora molt tra-legada que ix de la casa del difunt, los metjes. Los met-jes que lo han precipitat... Ell tenia vida per cent anys. Pero com no li han entés la malaltia
A tot aixó, lo cos ha sigut introduit en la Iglesia y com-en-sen los ofici divins
En la secció de 'lo homens, un amic de la casa diu a 'l senyor del costat.
-Pere home, qu' ho habia de dir?
-No me 'n parti que he veus y me sembla impossi-ble.
Figuris vosté que no fo un mag lo vaig véure un dia de en-cant, tan sa y guapo com vosté y jo
-Y a mi qu' m dirá? Calcui que quant va comenar la guerra sortirem tots dos ab la columna de lo general Lau-der
-Com vol que no me hagi deixat de poder?
-Com que ell habia servit?
-Li diré. Nosaltres forem dels movillats y nos forem corren mon ab la flota a la espanya. Precissament en uno de estas expedicions conegué lo difunt a la que després fou la sua dona
-A la viuda?
-Si senyor en aquell temps tenia taula de torrat a la firsa de l'udovilla y per senyas que alguns mal dients supo-saban si tenia ó no tenia ab un mestre que se 'n aná ab la primera carlinalla
A tot aixó, diu lo celebrant desde lo altar.
-Responet un pace
Y continou los assistens a lo funeral
-Home May ho haguera dit
-Si senyor, Juro com ella, tenia algun quartet arre-plegat y veti (Deu lo hagi perdonat) era un poch tanja Y a-mos, va esser una cosa criticada de tot lo esclerit

Me servia li ha deixat nada menos que tres lliuras per una sola vegada.
-Molt ben fet 'un servey ho ab res es prou pagat
-Y lo difunt que era un excellent subjecte sens voler ofendre als parents
-Y se diu de que ha mort?
-De que vol que sia?... respon una senyora molt tra-legada que ix de la casa del difunt, los metjes. Los met-jes que lo han precipitat... Ell tenia vida per cent anys. Pero com no li han entés la malaltia
A tot aixó, lo cos ha sigut introduit en la Iglesia y com-en-sen los ofici divins
En la secció de 'lo homens, un amic de la casa diu a 'l senyor del costat.
-Pere home, qu' ho habia de dir?
-No me 'n parti que he veus y me sembla impossi-ble.
Figuris vosté que no fo un mag lo vaig véure un dia de en-cant, tan sa y guapo com vosté y jo
-Y a mi qu' m dirá? Calcui que quant va comenar la guerra sortirem tots dos ab la columna de lo general Lau-der
-Com vol que no me hagi deixat de poder?
-Com que ell habia servit?
-Li diré. Nosaltres forem dels movillats y nos forem corren mon ab la flota a la espanya. Precissament en uno de estas expedicions conegué lo difunt a la que després fou la sua dona
-A la viuda?
-Si senyor en aquell temps tenia taula de torrat a la firsa de l'udovilla y per senyas que alguns mal dients supo-saban si tenia ó no tenia ab un mestre que se 'n aná ab la primera carlinalla
A tot aixó, diu lo celebrant desde lo altar.
-Responet un pace
Y continou los assistens a lo funeral
-Home May ho haguera dit
-Si senyor, Juro com ella, tenia algun quartet arre-plegat y veti (Deu lo hagi perdonat) era un poch tanja Y a-mos, va esser una cosa criticada de tot lo esclerit